

JONGBLOED

SASHA LAURENS

JONGBLOED



Jongbloed
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2024 Dutch Venture Publishing
Auteur: Sasha Laurens
Oorspronkelijke titel: *Youngblood*
Vertaling: Senta Tiber

Omslagontwerp: Kevin Wada
Tekstredactie: Britt Zwijnenberg & Jen Minkman
Zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave maart 2024
ISBN 9789493265691
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

EEN

.....

KAT

Ik leunde over de toonbank van de *Snack Shack* van de El Dorado Hills countryclub in Sacramento en keek naar het zwembad. Het koude, helderblauwe water zou heerlijk voelen tegen mijn vieze en bezwete huid. Het was begin augustus en het was snikheet. Het zwembad zat de hele dag al bomvol schreeuwende kinderen. De lunchdrukte had zo lang geduurd dat het inmiddels de tussendoortjesdrukte was geworden. Er zat ook nog steeds milkshake in mijn haar. Nu ging eindelijk de zon onder en haalden de badmeesters de kinderen uit het zwembad om ze terug te brengen naar hun nanny's, au pairs en thuiswerkende ouders.

‘Kat, als ik nog één caesarsalade moet maken zonder croutons of dressing, ga ik gillen,’ zei Guzman. ‘Dan heb je toch alleen maar sla?’

Ik lachte en keek naar het zwembad. In de avond kwamen de andere leden van de club hierheen. De hele zomer keek ik al naar deze leden: hoe ze baantjes zwommen terwijl de zon onderging en goed geklede vrouwen binnen aan de bar witte wijn dronken. Het leek net alsof de hele wereld stopte zodat zij konden relaxen.

Ik wilde net zoals zij zijn.

Guzman spoelde een blender af met water. ‘Is Shelby aan het flirten met die leuke badmeester, hoe heet hij ook alweer? Ryan?’

Ik keek naar het kantoor van de badmeesters en zag Shelby in hun rode badmeesteruitrusting en sportzonnebril op hun hoofd. Shelby sloeg een

jongen zonder shirt met een zwemnoodle.

‘Ja, Shel is zeker aan het flirten.’ Ik trok de grote fles ketchup door het doorgeefluik. ‘Denk je dat we hier vóór het einde van de zomer van het clubbestuur een keer na sluitingstijd mogen blijven?’

‘Hoe bedoel je? Dat we hier mogen zwemmen, frietjes bestellen en zonnebaden?’

Dat zou nooit kunnen. Ik kon geen frietjes eten en van de zon kreeg ik een ongemakkelijk gevoel. Maar iets in mij wilde dit wel graag. ‘Ik wil gewoon weten hoe het is om lid te zijn van een countryclub, snap je?’

‘Ja, dat weet ik. Ik denk dat mijn hele familie dat weet, zelfs de familie die nog in El Salvador woont. Ik denk alleen dat ze ons absoluut geen middag vrij laten nemen zodat we kunnen doen alsof we hier horen. Wij werken hier.’

Ik draaide me terug naar de donkere keuken, want mijn ogen deden pijn van het felle licht van het zwembad. ‘We moeten eerst miljonairs worden. Dan kunnen we zelf lid worden.’

Guzman juichte met zijn hoofd in de koelkast gestoken. ‘Ik vind je enthousiasme en langetermijnvisie leuk, maar uit protest maak ik een tosti. We hebben vandaag geen pauze gehad. Wil je de helft?’

Eerlijk gezegd had ik de lunch niet overgeslagen omdat het druk was. Ik had de lunch overgeslagen omdat Guzman er was. Ik werkte veel omdat het zomervakantie was, zodat ik wat extra geld had tijdens het schooljaar. Guzman deed hetzelfde. We werkten allebei bij de Snack Shack en Shelby werkte als badmeester. Dit was een goed idee voor een perfecte zomer, ook al werkten Guzman en ik dan in een snikhete keuken.

Het enige probleem was dat ik er niet aan had gedacht hoe ik op mijn werk mijn Haema moest drinken. Aangezien Guzman en ik de hele dag samen waren, moest mijn ontbijt van menselijk-bloedvervanger maar genoeg zijn voor de hele dag. De eerste paar dagen had ik zo’n erge honger aan het einde van de dag dat ik af en toe wel erg lang naar de blote polsen en halzen van de clubleden had gekeken. Ik overwoog om stiekem wat Haema mee te nemen naar de keuken, zodat ik af en toe een slokje kon nemen als Guzman niet keek. Dan moest ik alleen wel uitleggen waarom er een flesje bloed naast de hamburgerbroodjes lag. Nee. Ik had liever honger.

Ik was een beetje duizelig en legde mijn hand tegen mijn voorhoofd. De meeste dagen was het wel te doen. Ik was namelijk erg goed in zelfbeheersing.

Het enige probleem was dat mijn moeder en ik vanochtend niet meer genoeg Haema hadden gehad, dus namen we allebei een halve portie. We wisten allebei ook dat dit betekende dat we tegen het avondeten uitgehongerd zouden zijn. We zeiden er allebei niks over. Ik ging vanavond nog wel wat Haema halen.

‘Ik hoef niet,’ zei ik tegen Guzman.

Hij legde een tosti op de grill. ‘Als ik erachter kom dat je aan een of ander *clean eating* dieet doet, zo’n dieet waar je geen kaas, calorieën of geluk mag eten, word ik boos.’

Ik deed de friteuse uit en gooide de overgebleven frietjes in de prullenbak. ‘Ik heb last van mijn buik.’

Guzman hapte naar adem. ‘Sorry, dat was ik hélemaal vergeten.’

‘Guzman, als ik merk dat je gemeen doet tegen Kat, meld ik dat je de zwembadregels overtreedt.’ Shelby stak hun hoofd met blond haar door het doorgeefluik. Hen was bruin geworden door de zon en daardoor leken hun tanden erg wit.

‘Ik heb gewoon last van mijn buik,’ zei ik.

Ik deed net alsof ik de blik die Shelby aan Guzman gaf niet zag.

Aan het begin van het derde schooljaar was het steeds moeilijker voor mij geworden om het voedsel dat mijn vrienden aten te verteren. Dat was een moeilijk jaar gebleken. Ik wist nooit of het de laatste keer zou zijn dat ik een ijsje, een rijpe aardbei of een pizza zou eten. Mijn moeder had de papieren bij haar kliniek in orde gemaakt om me de diagnose van een spijsverteringsstoornis te geven. Toen het derde jaar voorbij was, dronk ik alleen nog maar Haema. Dit betekende dat het voor anderen leek alsof ik niks at. Nooit. Iedereen vond dit raar, ook al wisten ze dat ik een medische aandoening had. De schooldecaan gaf me alsnog pamfletten over gevarieerd eten en mijn vrienden wisselden bezorgde blikken als ze dachten dat ik niet keek. Het was niet zo dat ik niet blij was met Haema. Integendeel zelfs; ik had de mazzel dat ik nooit mijn tanden in iemands nek had hoeven zetten. Helemaal als je wist dat je dood kon gaan als je de verkeerde persoon beet. Liegen was echter heel vermoeiend. Ik wist niet hoe ik nog twee jaar op de middelbare school moest doorstaan terwijl ik stiekem lauwe menselijk-bloedvervanger dronk uit mijn thermosfles, die in mijn kluisje naast mijn gymkleren lag.

En het was niet “nog maar twee jaar”. Niet alleen de rest van de middelbare

school. Voor altijd. Of hoelang vampieren ook hoorden te leven.

Shelby ging op de toonbank zitten. ‘Geef mij maar de helft. Ik verga van de honger.’

Guzman keek over zijn schouder naar Shelby terwijl hij een mes in zijn hand had. ‘Tuurlijk heb je honger. Na een hele dag schaamteloos flirten – au, shit!’

Shelby klakte met hun tong. ‘Boontje komt om zijn loontje.’

Ik keek naar Guzman. Hij zei zoiets als ‘kun je dit geloven’ en stak zijn hand naar me uit. Er liep een karmijnrode druppel uit een snee in zijn duim naar zijn handpalm.

Bloed.

Ik werd meteen veel duizeliger. Ik focuste me helemaal op het prachtige, donkerrode plasje bloed in zijn hand.

‘Ik haal een EHBO-doo’s,’ zei Shelby. ‘Kat, kun je wat papier van de keukenrol pakken?’

Dat kon ik niet.

Het water liep me in de mond en voordat ik het doorhad, kwamen mijn hoektanden tevoorschijn. Paniek schoot door me heen. Dit was nog nóóit gebeurd. Ik had altijd controle over mijn hoektanden en nu kwamen ze ineens tevoorschijn. Als iemand het had gezien, was mijn leven hier voorbij. Maar zelfs met die angst had ik zóveel honger en een stemmetje in mijn hoofd zei dat een heel klein beetje proeven misschien geen kwaad kon...

Néé. Ik legde mijn hand over mijn mond. Ik stapte naar achteren totdat ik tegen de toonbank stond. Verder weg kon ik niet komen in de kleine keuken. Wat dacht ik wel niet? Dat ik Guzmans bloed zou drinken? Dat zou verschrikkelijk zijn en ik zou het nooit doen. Ook als ik het zou willen, kon dat niet. Je wist nooit wie er besmet was. Eén drupje van het verkeerde bloed en je onsterfelijkheid was weg.

‘Aarde aan Kat?’ Guzman scheurde wat keukenpapier van de rol en wikkelde het om zijn hand. Nu ik het bloed niet meer zag, kon ik mijn hoektanden intrekken. Een seconde later was Shelby terug en haalde een hoop verschillende ontsmettingsmiddelen en verband uit de EHBO-doo’s.

Shelby keek naar me. ‘Gaat het wel?’

Mijn huid was klam en ik was nerveus. Ik ging met mijn tong langs mijn hoektanden. Ik deed het zelfs twee keer voor de zekerheid. ‘Ik heb zo’n eh...

bloedfobie? Ik hoef maar een druppel bloed te zien en ik word al misselijk,' mompelde ik. 'Guzman, misschien kun je beter gaan? Je kunt niet afsluiten als je overal bloed achterlaat.'

Eigenlijk wilde ik zelf weg, maar als ik wegging, had ik een uur minder loon. Dat kon ik me niet veroorloven, zeker niet aangezien Haema de laatste tijd zo duur was.

'Maar we zouden nog iets gaan doen samen,' zei Shelby.

'Ik moet mijn moeder van haar werk ophalen.' Ik dwong mezelf om te glimlachen zonder mijn hoektanden te laten zien. 'Jullie zullen het zonder mij vast ook leuk hebben.'

Guzmans hand zat nu helemaal in het verband en hij trok hem bij Shelby vandaan. Hij gooide zijn schort in een hoekje en gaf me snel een knuffel. Hij rook naar frietjes. 'Je bent officieel mijn minst leuke vriendin; dankjewel.'

'App als je later nog kan komen, oké?' zei Shelby.

'Ja, tuurlijk.' Ik wist dat ik niet ging appen. Het nare gevoel in mijn buik ging pas weg toen ze allebei waren verdwenen, de half gegrilde tosti in de prullenbak lag en ik een dikke laag schoonmaakmiddel over de hele toonbank had gespoten – totdat het enige spoor van bloed dat overbleef het gevoel van bijtende honger was.

Ik reed de parkeerplaats van de Sacramento-kliniek op en stuurde mijn moeder een appje. Een kwartier later ging ik naar binnen, want ik had geen zin meer om te wachten. Mijn moeder was geboren in 1900 en werd dit jaar honderdtweëntwintig. Ze zag eruit alsof ze eind dertig was, maar ze vergat altijd dat appen een ding was.

Ik deed de deur van de kliniek open en rook meteen die typische, misselijkmakende geur: de desinfecterende chemicaliën, het bedwelmende, kunstmatige luchtje om die geur te verbergen en het altijd aanwezige aroma van bloed.

Geïnfecteerd bloed.

Er hing een slechte sfeer in de wachtkamer. Aan de muur hingen waterverfschilderijen om de kamer een beetje op te fleuren. De patiënten zaten op hun met ducttape beplakte stoelen te wachten en staarden voor zich uit. Ik

herkende die blik als een teken van ernstige BSS, ook al was het geen symptoom. Ze waren ergens anders met hun gedachten. Ze probeerden hun pijn en bankrekening onder controle te houden. In de hoek zat een uitgeputte vrouw met haar peuter, die houten kralen langs ijzeren draden schoof – het meest zielige speelgoed dat er bestond en dat je alleen op deprimerende plekken zoals deze zag.

Deze kliniek was gespecialiseerd in patiënten met de bloedstollingsstoornis, oftewel BSS. Het virus werd ontdekt in 1970 en sindsdien was meer dan de helft van de menselijke bevolking besmet geraakt met het BSS-virus. Voor de meeste mensen was dit net als een verkoudheid. De mensen die in mijn moeders kliniek belandden hadden echter pech, want zij hadden een chronische aandoening. Door het virus werkte hun bloedsomloop niet goed. Hun bloed stelde te snel, te langzaam of helemaal niet en op de verkeerde plekken en momenten. Zonder een behandeling konden ze zelfs sterven. Het virus was meestal onschuldig – totdat wij ermee in aanraking kwamen. Dit was altijd duidelijk geweest voor vampieren, lang voor de eerste ernstige gevallen de kop opstaken. Elke vampier die het bloed dronk van besmette mensen – met of zonder duidelijke BSS-symptomen – was binnen enkele minuten dood. Vampieren noemden dit het Gevaar: toen een groot deel van de menselijke bevolking besmet raakte met BSS en wij bijna uitstierven.

Haema was de reden dat we er nog waren.

Het was alleen niet genoeg geweest voor mijn vader.

‘Hoi, Kat,’ zei de receptionist. ‘Angela is zo klaar. We zijn met te weinig mensen vandaag.’

‘Dat is altijd zo, toch?’ zei ik.

In de kliniek was altijd te weinig van alles. Geen enkele bloedstollingsstoorniskliniek had ooit genoeg. Zelfs met een zorgverzekering moesten veel van mijn moeders patiënten hun spaargeld gebruiken om voor de behandeling te betalen. Ze hoopten dat ze lang genoeg bleven leven totdat er een geneesmiddel was. De Black-Stichting – de stichting die het meeste onderzoek deed naar de stollingsstoornis – was al 45 jaar bezig om een geneesmiddel te ontwikkelen. Als BSS ooit te genezen was, zou de Black-Stichting dat voor elkaar krijgen. Deze stichting werd tenslotte gerund door vampieren. Vampieren en mensen hadden niet vaak een gemeenschappelijk doel, maar ze

maakten een uitzondering als het om schoon bloed ging.

Mijn moeder ging door het leven alsof ze wilde vergeten dat ze een vampier was.

Ik ging zitten en wachtte op mijn moeder. Ik appte onze Haema-dealer Donovan om later een bestelling op te kunnen halen. Ik reageerde op een filmpje van Shelby en daarna ging ik uit gewoonte naar mijn mapje met spelletjes die ik nooit speelde. Ik klikte op de e-mail app die ik daar had verstoppt.

Ik had dit account eigenlijk al moeten verwijderen. Ik had mezelf beloofd dat ik het zou doen als de zomervakantie eenmaal begon. Mijn moeder zou woedend zijn als ze wist dat ik onder haar naam een account had gemaakt. De zomervakantie was inmiddels begonnen en ik had het account nog steeds niet verwijderd. Ik had het al duizenden keren gecheckt en er was nooit mail. Nu was het nieuwe schooljaar bijna begonnen en ik had mijn aanmelding al in januari gestuurd. Het was veel te laat om nog iets te horen – maar hoe kon ik de hoop opgeven als ik nog helemaal geen reactie had ontvangen?

Ik keek de gang in om zeker te weten dat mijn moeder er niet aan kwam en opende de mail.

Emailaccount: AngelaFinn1900

Postvak IN: 1

Toelating@DeHarcoteSchool.com – Besluit over de aanmelding van Katherine Finn

Ik staarde naar mijn scherm.

Dit was het moment waarop ik had gewacht.

Ik klikte op de mail.

Hij laadde langzaam door de slechte wifi. Eerst zag ik het wapen van de school met de vleermuis en het kasteel, dat ik overal zou herkennen. Onder het wapen stond cursief in het Latijn *Optimis optimis* en ik wist dat dit ‘het beste van het beste’ betekende. Ik hield mijn adem in totdat ik de tekst van de mail kon zien.

Geachte mevrouw Finn,

Met genoegen laten we Katherine Finn het komende jaar toe tot Harcote.

Mijn excuses dat ik haar niet eerder in het voorjaar kon vertellen over haar toelating, zoals gebruikelijk is. We hebben een speciaal financieel steunpakket samengesteld en daardoor ontstond er vertraging. Een anonieme donateur zal de inschrijving van Katherine ondersteunen. Dit gulle aanbod staat op de volgende pagina.

Het schooljaar begint over iets meer dan twee weken en we helpen graag om te zorgen dat Katherine helemaal voorbereid is. Onderteken alstublieft het document in de bijlage en stuur dit zo snel mogelijk terug.

Ik heet Katherine graag welkom op Harcote tijdens ons 25-jarig jubileum!

Met vriendelijke groet,

Roger Atherton

Schoolhoofd

Ik was toegelaten.

Ze hadden mijn aanmelding geaccepteerd!

Mijn huid tintelde en ik werd licht in mijn hoofd. Deze keer kwam het alleen niet door de honger, maar door opwinding.

Harcote was een van de beste kostscholen in het hele land. Voor mensen stond de school bekend als een zeer exclusieve plek waar per jaar minder dan tien personen werden toegelaten. Wat die mensen echter niet wisten, was dat Harcote enkel één soort leerling toeliet: Jongbloeden die waren geboren na het Gevaar.

Ze wilden niet zomaar álle Jongbloeden – ze wilden de elites die afstamden van de rijkste en machtigste vampieren in het hele vampierrijk.

En nu wilden ze mij ook.

Ik las de mail talloze keren zodat het gevoel van vreugde tot me kon doordringen. Als ik het diep genoeg in mijn geheugen kon prenten, kon ik het voor altijd bij me dragen. Want als ik eenmaal naar het gedeelte over financiële steun zou doorscrollen, zou ik de droom om naar Harcote te gaan voorgoed moeten opgeven.

Per jaar was het schoolgeld tienduizenden dollars en ongeacht de formulieren die je bij je aanmelding opstuurde, was het algemeen bekend dat financiële steun bijna nooit voorkwam. Dit maakte niks uit voor de andere leerlingen van Harcote: zij waren allemaal kinderen van vampierleiders en vampiermiljardairs en hun bijters – de vampieren die hun ouders hadden getransformeerd – waren waarschijnlijk allemaal legendes. En ik? Ik was de dochter van een vampier-verpleegkundige. Wat mijn vader betreft: hij had het Gevaar jarenlang overleefd en was vervolgens doodgegaan omdat hij het bloed van een besmet mens had gedronken toen we niet genoeg geld hadden om Haema te kopen. Dus het geld voor een elite-kostschool hadden we niet. Het zou ook niet uitmaken als we het wél konden betalen, want mijn moeder wilde niet dat ik naar Harcote ging.

Ook al droomde ik er al jaren van om naar die school te gaan.

Mijn moeder en ik pasten niet binnen het vampierrijk. Dit kwam niet alleen door het feit dat ik altijd naar openbare scholen was gegaan terwijl de meeste Jongbloeden privéles hadden. Of doordat onze bankrekening altijd net niet rood stond. Wij hadden niet de stamboom die zo werd geprezen onder de vampieren. Mijn moeder vertelde me dat je bijter jou, voor het Gevaar tenminste, maakte tot wat je was in de wereld. Jouw bijter was een oude vampier die jou koos voor een onsterfelijk leven en dit aan je gaf door je te transformeren. Een goede bijter leerde de nieuwe vampier hoe die moest jagen, eten, mensen betoveren, de vampiercharme gebruiken en wennen aan het onsterfelijke leven. Eigenlijk dus de basisregels van het vampierbestaan. De bijter en de gebetene hadden een eeuwige band. Deze traditie was nu anders, aangezien nieuwe vampieren werden geboren en niet meer veranderden door transformatie: de bijters van je ouders waren nu ook jóúw bijters. Wanneer andere vampieren naar mijn bijters vroegen, zei ik altijd dat ze waren gestorven tijdens het Gevaar en dan begon ik over de bijter van mijn vader, die echt was gestorven. Dit werd me eigenlijk nooit meer gevraagd, aangezien

ik al jaren geen vampier meer had gezien. Over mijn moeders bijter spraken we nooit. We wisten eigenlijk helemaal niet of hij ook was gestorven of niet. We wisten niet eens of hij een 'hij' was, omdat mijn moeder niet wist wie haar bijter was.

Mijn moeder was niet speciaal gekozen als vampier; haar onsterfelijkheid had ze niet met opzet gekregen. Haar bijter wilde haar niet eens transformeren: hij had haar bloed gedronken en liet haar vervolgens voor dood achter. Ze had jarenlang gedacht dat zij de enige vampier op aarde was.

Toen ze eindelijk andere vampieren tegenkwam, realiseerde ze zich dat het voor haar beter was om alleen te zijn. Deze vampieren behandelden haar alsof ze het niet verdiende om een van hen te zijn, alsof haar onsterfelijkheid een vergissing was geweest en de vampier die haar had gebeten het af had moeten maken. Ze wilden niets met haar te maken hebben.

Daarom begon ze te liegen – en ik loog ook altijd.

Eén keer loog ik niet.

Daar kreeg ik meteen spijt van. Ik heb heel lang de tijd gehad om over die fout na te denken toen we van Virginia naar Californië reden voor een frisse start. In Sacramento had mijn moeder besloten (zonder dit tegen mij te zeggen) dat ze niks meer met andere vampieren te maken wilde hebben. We waren hier nu drie jaar en buiten Donovan ken ik geen enkele andere vampier in heel Californië.

Eerst was ik blij geweest om de vampiergemeenschap achter te laten na wat er was gebeurd. Maar toen ik ouder werd en mijn typische vampierkenmerken zichtbaar werden, vond ik de afzondering niet meer zo fijn. Misschien was het stom om goedkeuring te willen van een wereld die mij had afgewezen, maar ik kon er niks aan doen dat ik ambitieus werd als ik aan Marcote dacht. Als ik naar Marcote zou gaan, zou dat alles wat mij anders maakte in een ander daglicht stellen. Ik zou er écht bij horen.

Mijn moeder was het hier niet mee eens. Helemaal niet zelfs. Ze zei dat ik me niet mocht aanmelden. We zouden het ook nooit kunnen betalen.

Dit jaar had ik niet aan mijn moeder gevraagd of ik me mocht aanmelden. Ik had de aanmelding zelf ingevuld en opgestuurd, zonder dat mijn moeder dit wist.

Ik zuchtte. Het was beter om het achter de rug te hebben. Ik scrolde naar het steunaanbod.

Financieel Steunpakket

Financiering per jaar, voor twee jaar (derde en vierde schooljaar), op voorwaarde dat de erecode van Harcote wordt nageleefd:

- Jaarlijks schoolgeld: wordt volledig verstrekt.
- Huisvesting, kost en inwoning, uniform: wordt volledig verstrekt.
- Bijkomende kosten, waaronder schoolboeken, computergebruik, kosten in verband met clubs, sportteams of educatieve reizen: wordt volledig verstrekt, op verzoek, zonder beperking.
- Reiskostenvergoeding voor verhuizing naar de Harcote-campus en één huisbezoek per semester: wordt volledig verstrekt.
- Onvoorziene uitgaven, inclusief nieuwe kleren en andere noodzakelijke zaken voor aankomst op de campus: wordt volledig verstrekt, op verzoek, zonder limiet.

Alle financiering komt van een anonieme donatie.

Een vlaag van opwinding trok door me heen. Ik beet op mijn lippen. Het voelde niet goed om in deze sombere wachtkamer te gaan zitten grijnzen.

‘Wat heeft jou zo blij gemaakt?’

Mijn moeder stond in de gang. Ze zag er bleek en mager uit na een lange dag, maar keek me met een nieuwsgierige grijns aan.

Ik sprong van mijn stoel. ‘Mam, ik ga naar Harcote – ik ben toegelaten!’

Haar gezicht vertrok van woede: haar ogen puilden uit en haar nieuwsgierige grijns verdween. Dit gebeurde allemaal heel snel achter elkaar, waarna ze weer rustig werd. Ze perste haar lippen op elkaar, greep de riem van haar tas steviger vast en liep langs me heen, de wachtkamer uit en de parkeerplaats op. De deur van de kliniek sloeg al dicht voordat ik achter haar aan kon lopen.

TWEE

.....

KAT

Heb je gehoord wat ik zei?’ Ik rende achter mijn moeder aan. Ze was aan het snelwandelen en al bijna bij de auto tegen de tijd dat ik naast haar stond.

Ze bleef aan de passagierskant van de auto staan en maakte haar wangen hol. ‘Kat, doe de deur open.’

‘Ik ben toegelaten tot Harcote,’ zei ik nog een keer.

‘Ik had je de eerste keer al gehoord. Doe de deur alsjeblieft open.’

‘Is dat alles wat je te zeggen hebt?’ Ik hield de autosleutels stevig vast in mijn hand. ‘Geen “gefeliciteerd, Kat, mijn enige dochter die is toegelaten tot een van de meest competitieve middelbare scholen in het hele land”?’

‘Ja, Kat, gefeliciteerd dat je je stiekem hebt aangemeld terwijl ik je heb gezegd dat niet te doen. Ik ben niet verbaasd dat ze je hebben aangenomen, met die manier van denken van jou.’

Haar woorden deden me pijn, veel pijn zelfs, maar hoe ze naar me keek was nog wel het ergste. Ze keek me vreselijk boos aan en ik realiseerde me dat ze er nog lang niet alles uit had gegooid wat in haar was opgekomen. ‘Ik snap het niet,’ stamelde ik. ‘Ik dacht dat je trots op me zou zijn.’

Door de hitte die van het dak van de auto kwam, leek het alsof er golven over haar gezicht trokken toen ze naar me keek. ‘Ik ben áltijd trots op je, Kat. Maar ik laat je niet naar Harcote gaan. Het was een lange dag en ik ben moe.’

Plotseling schoot er woede door me heen. De pijn en verwarring van net

verdwenen. Mijn moeder was moe? Doe normaal. Ik was pas moe! Ik was moe van het werken in die stomme Snack Shack, van mensen bedienen die honderd keer rijker waren dan ik ooit zou zijn, terwijl ik een stage had kunnen krijgen of een extra vak had kunnen volgen dat er goed uit zou zien op mijn CV voor universiteiten en uiteindelijk voor een rechtenstudie; moe van de zorgen over geld en Haema; moe van het gevoel de enige vampier in heel Californië te zijn van minder dan een eeuw oud.

Ik was het zat om meer te willen en het nooit te krijgen en ik was het zat om bang te zijn dat mijn leven altijd zo zou blijven – dat het de rest van mijn onsterfelijke bestaan nooit beter zou worden.

Ik knarsetandde, maar deed wat ze vroeg. Ik reed naar huis in een hopelijk onaangename stilte. Dit was een voorproefje van de ruzie die we zouden krijgen als we eenmaal thuis waren. In mijn hoofd speelde ik honderd verschillende scenario's af om de best mogelijke aanval te bedenken en haar protest tegen te gaan. Ik wachtte tot de deur van het appartement dicht was en zij haar jas had opgehangen voordat ik begon.

Ik was vastberaden, rationeel en ik had de controle. 'Ik weet dat de zomervakantie bijna voorbij is, maar ik krijg een financiering voor alles. Het financiële steunpakket dekt schoolgeld, huisvesting, kost en inwoning, álles.'

'Je hebt tegen me gelogen.'

'Technisch gezien heb ik nooit gelogen, want je hebt me nooit iets gevraagd.'

Haar neusgaten sperden zich open. 'Goh, wat dom van me dat ik je nooit heb gevraagd of je je soms stiekem bij een kostschool had aangemeld.'

'Oké, ik heb dit inderdaad stiekem gedaan en wat ik deed was fout,' gaf ik toe. 'Maar het is nu anders, want ik ben toegelaten en we kunnen het betalen. Misschien kunnen we eindelijk zelfs geld sparen aangezien ik op school zal wonen en alles al is geregeld.'

'Het gaat niet om het geld – of de timing. Ik wil niet dat je naar een kostschool gaat, vooral niet naar Harcote. Alleen maar vampieren, geen mensen. Ik wil dat je meer meemaakt dan alleen dat. De wijde wereld in.'

'Sinds wanneer is Sacramento de wijde wereld?' Haar blik maakte me duidelijk dat ik iets verkeerd had gezegd. Ik moest dit op een andere manier aanpakken. 'Ik ben wel een vampier, mam. Met mensen omgaan verandert dat feit niet.'

‘Waar komt dit ineens vandaan, Kat?’ Ze hield haar armen voor zich, alsof “dit” zich als een onzichtbare entiteit in de kamer bevond. ‘Je hebt hier een hoop vrienden.’

‘Mensenvrienden, ja, en ik lieg elke dag tegen hen over wie ik ben. Heb je er ooit weleens aan gedacht hoe moeilijk het is voor mij om mijn hele leven geen enkele vampier te kennen van dezelfde leeftijd als ik?’

‘Oh, ik had me niet gerealiseerd dat je leven pas begon toen we naar Sacramento verhuisden, Kat. Ik kan me nog herinneren dat je veel tijd doorbracht met een vampier van dezelfde leeftijd als jij, voordat we hiernaartoe verhuisden.’

Dat deed meer pijn dan het had moeten doen. Het klopte: voordat we naar Californië verhuisden, woonden we vier jaar bij een vampierfamilie. Niet echt bij hen, maar in hun gastenverblijf op hun landgoed. Hun dochter was mijn beste vriendin – totdat ze me verraadde en ze ons eruit gooiden.

‘Dat was anders,’ snauwde ik. ‘Wij waren nog niet eens echte vampieren. We waren nog kinderen. Jij weet net zo goed als ik dat ik haar niet meer heb gesproken sinds we zijn verhuisd. Ik moet nú bij andere Jongbloeden zijn. Dat is nú belangrijk voor me.’

‘Je hebt mij en daar heb je mazzel mee. Vampieren hadden vroeger altijd eenzame levens, Kat. Dat hoorde bij de transformatie.’

‘En iedereen was het erover eens dat dat geen goed idee was. Waarom zou ik zo moeten leven als alles nu anders is?’ Voor het Gevaar waren vampieren niet geïnteresseerd geweest in kinderen krijgen. Vampier zijn was alleen iets voor volwassenen; zwanger raken was ook moeilijk in een onsterfelijk lichaam dat supersnel genas. Omdat de BSS het veranderen van mensen in vampieren onmogelijk maakte, probeerden vampieren daarna kinderen te krijgen. ‘Er is een hele generatie aan Jongbloeden zoals ik, maar ik ben hier helemaal alleen.’

Ze masseerde haar voorhoofd. Ik maakte haar doodmoe. ‘Waarom krijg je zoveel financiële steun?’

‘Omdat we arm zijn en de rest van de vampieren rijk is. Omdat ik dit verdien.’

Ze keek me vermoeid aan. ‘Zo werkt de wereld niet en dat weet je.’

Dat klopte: dat wist ik inderdaad. Dat wist ik al heel lang. Ik werd claustrofobisch van de muren van het appartement, de lucht was te warm. Ik wreef met mijn handen over mijn gezicht. Om de een of andere reden was ik niet

meer in het voordeel. Dat was onmogelijk en onaanvaardbaar. Ik was alleen zo gefrustreerd dat ik niet wist hoe ik de overhand weer kon krijgen.

‘Harcote kan mijn leven veranderen, mam!’

‘Ik heb mijn best gedaan om je een goed leven te geven.’ Ze had tranen in haar ogen en daardoor deinsde ik terug. Dit deed ze nu altijd. Zwak en zielig doen, alsof dat een algemeen geaccepteerde manier was om een ruzie te winnen in plaats van een trieste uitvlucht.

‘Probeer me geen schuldgevoel aan te praten terwijl jij degene bent die fout zit. Alleen maar omdat jij het prima vindt om je onsterfelijke leven hier te verspillen, betekent niet dat ik dat ook wil doen. Ik kan niet eeuwig zo leven.’

Eeuwig.

Ik kreeg een bekend gevoel van benauwdheid in mijn borst – het gevoel van paniek dat elke keer door me heen raasde als ik mezelf hieraan liet denken.

Mensen hadden het over onsterfelijkheid alsof het iets geweldigs was. Het klonk wel goed als je al die tijd kon doorbrengen in een kasteel met een berg geld en zeeën van tijd om dit uit te geven, zoals vampieren in films en boeken deden. Dat leek mij ook wel een goed leven.

Alleen was dat niet mijn leven.

Onsterfelijkheid was iets heel anders als het tientallen jaren onzekerheid betekende. Ik had plannen voor de komende paar decennia. Jongbloeden werden tot het einde van hun tienerjaren op dezelfde manier ouder als mensen. Vanaf dat moment vertraagde het ouder worden heel erg. Op mijn honderdste verjaardag kon ik eruitzien alsof ik dertig was. Dit maakte het nogal moeilijk om op een vaste plek een leven op te bouwen. Mijn plan was om de universiteit en mijn rechtenstudie door te komen met leningen en uiteindelijk medewerker bij een advocatenkantoor te worden. Dan zou ik daar een paar jaar werken om te sparen en achter mijn bureau stiekem Haema drinken, totdat het ging opvallen dat ik er te jong uitzag. Dan zou ik doen wat andere vampieren ook doen: ergens anders naartoe verhuizen, een nieuw leven opbouwen en wachten totdat dit weer opnieuw moest. Geen vrienden voor het leven, niemand oud zien worden, geen schoolreünie na twintig jaar. Dat was wat ik moest doen om te krijgen wat ik écht wilde: veiligheid, stabiliteit, een leven waarin ik nooit bang hoefde te zijn om per ongeluk iemand om te brengen, waarna ik het op zelfmoord moest laten lijken als ik geen geld meer had voor Haema.

‘Ik wil gaan, mam,’ zei ik met een schorre stem. Dit was mijn kans. ‘Ik denk dat papa dit ook voor mij had gewild, om er zeker van te zijn dat ik niet zoals hij zou eindigen.’

Ze fronste haar wenkbrauwen. Dat deed ze vaker als ze op het punt stond om in te stemmen met iets waar ze het eerst niet mee eens was. Dit was het moment voor haar om ‘ja’ te zeggen. En toen zei ze: ‘Ik ben het er niet mee eens dat je vader zou hebben gewild dat je naar Harcote gaat. Hij zou er vertrouwen in hebben gehad dat je een manier zou vinden om het zónder Harcote te doen.’

Mijn lichaam verstijfde en mijn mond viel open. De hele tijd dat we ruzie hadden gemaakt was ik zo boos geweest, maar nu was die boosheid ineens weg. Ik kon met haar geen ruzie maken over wat mijn vader had gewild. Hij was gestorven toen ik heel klein was, dus ik kon niet weten wat hij hierover zou denken. Normaal gesproken had ik hier geen probleem mee, maar het leek net alsof mijn moeder per se wilde dat ik me dit realiseerde.

‘Geloof me nou maar, Kat,’ zei ze zachtjes. ‘Dit is het beste voor ons.’

Ik pakte mijn sleutels en de lege Haemaflessen uit de keuken. Ik kon haar niet eens aankijken. ‘Donovan wacht op me.’



Dit is het beste voor ons.

Dat was het enige waar ik aan kon denken terwijl ik naar Donovan reed.

Harcote was een van de beste scholen in het land; een plek vol macht, privilege en voortreffelijkheid. De lessen op Harcote lagen op hetzelfde niveau als die van universiteiten. De leerlingen die op Harcote hadden gezeten wérden iemand, als ze dat nog niet waren. Alle kansen lagen binnen handbereik en de financiële steun garandeerde dat ik die kansen ook zou hebben.

Hoe kon mijn moeder nou denken dat Harcote níét de beste plek was voor mij?

Ik moest toegeven dat de financiële steun te goed klonk om waar te zijn, maar ik was een van de beste leerlingen op mijn oude middelbare school en had een geweldig essay geschreven voor mijn aanmelding. Ik verdiende dit en ik had het zeker nodig. Mijn grip op het stuur werd strakker. Het enige wat me in de weg stond – wat me altijd in de weg stond – was mijn moeder.

Ik kwam aan bij de winkelstraat waar de louche kroeg van Donovan was en reed naar de achterkant van het gebouw. Aan de voorkant was het een louche kroeg met een flinkerend neonbord en getinte ramen. Aan de achterkant had Donovan een distributiecentrum voor Haema en wij rekenden op hem voor een goede prijs. Ik drukte op de bel en wachtte naast de containers, houten pallets en sigarettenpeuken. Het rook er naar afval en urine. Ik schopte een leeg blikje bier weg.

Ik wou dat ik nerveus of bang was op die donkere parkeerplaats, dat ik walgde van die plek, dat ik het idee had dat ik er niet hoorde te zijn.

Maar dat was niet het geval.

In plaats daarvan voelde ik die bekende angst: een eeuwigheid leven op deze manier, onsterfelijkheid op deze manier.

Eeuwig. Ik zou ééuwig zo leven.

De deur zwaaide open en Donovan stak zijn hoofd naar buiten met zijn sigarettenpeuk in zijn mond. 'Hoi, Kat.'

Hij stapte naar buiten en stak een nieuwe sigaret op. Donovan zag er tijdloos uit, vol van het soort vampiercharme dat de mensen naar hem trok, hoewel ze niet goed snaptten waarom. Met name omdat hij zichzelf niet verzorgde: zijn haar was vettig en een eeuw van kettingroken zonder gevolgen betekende dat de stank van rook zowat uit zijn poriën kwam.

'Twee flessen, toch?

'Ja.' Ik hield de twee lege flessen die ik had meegebracht omhoog.

'Met korting voor de teruggebrachte flessen...' Hij tikte met zijn vieze vinger op zijn telefoon. 'Dat is dan 310 dollar.'

De moed zonk me in de schoenen. 'Dat is twintig dollar meer dan normaal!'

Donovan blies de rook uit en krabde op zijn hoofd. 'CasTech bepaalt de prijzen, meissie. Ik ben maar een tussenpersoon.'

'Als ik je nu tweehonderd geef, kun je de rest dan op de rekening zetten?'

Donovan keek me verontschuldigend aan. 'Ooit moet je die rekening gaan betalen. Ik doe het omdat je zo'n mooi meisje bent.'

Ik dwong mezelf om te glimlachen terwijl ik het geld telde. Mijn moed was al door de grond gezakt tegen de tijd dat ik bij het laatste biljet aankwam. 'Dit is maar 190. Ik dacht dat ik meer had.'

'Je vraagt wel erg veel van me, Kat.' Donovan gooide zijn sigaret weg.

‘Luister, ik heb nog wel wat Haema waar ik vanaf moet. 190 is goed.’

Donovan ging naar binnen en kwam terug met twee flessen. De Haema in de flessen leek bijna zwart. Ik schudde de fles op en neer en keek hoe het zwarte bloed aan het glas bleef plakken. Ik haalde de dop van een van de flessen af en rook eraan. Ik moest er bijna van overgeven.

‘Dit is ranzig!’

‘Je kunt niet kieskeurig zijn. Het nieuwe spul verkoop ik nu voor vijfhonderd dollar per fles.’

Ik wilde huilen of gillen; allebei kon ook. Ik zag mezelf al bijna de fles op de grond kapot gooien – de Haema zou dan op Donovan spatten, eens kijken wat hij *dán* van de geur vond.

Maar dat deed ik niet. Dat kon ik niet maken.

In plaats daarvan draaide ik de dop weer op de fles en pakte de tweede fles van hem aan. Ik gaf hem het geld en bedankte hem voor zijn hulp. Zoals altijd gaf Donovan me een knipoog en zei hij dat het een genoeg was om zaken te doen. En zoals altijd gaf dat me een extra beschaamd gevoel. Ik stapte terug de auto in en reed naar huis.

Vijfhonderd dollar voor een fles verse Haema. Met zulke prijzen was het een wonder dat arme vampieren konden overleven. Een rilling trok door me heen. Zou het ooit zover komen voor ons – voor mij? Als Haema steeds duurder werd en het fonds voor de kliniek werd stopgezet... We waren altijd maar één stap verwijderd van het ravijn waar we in konden storten. Honger maakte je wanhopig en wanhopige vampieren namen ondenkbare risico's. Risico's die hen alles kostten.

Dit is het beste voor ons.

Mijn moeder zat fout. Ik voelde het in mijn buik. Misschien was dit het beste in *háár* ogen, maar ik wilde meer. En nu kon ik voor het eerst meer krijgen. Harcote was mijn kans, een kans op iets beters, een plek waar ik eindelijk thuishoorde.

Als zij dat niet kon begrijpen, waren we uitgepraat.

Ik parkeerde de auto bij ons appartement en opende de e-mail van schoolhoofd Atherton. Voor ik kon twijfelen, ondertekende ik de documenten met mijn moeders handtekening, vinkte de goede hokjes aan en stuurde ze terug.

Over twee weken begon het nieuwe schooljaar en dit schooljaar zou ik als nieuwe leerling op Harcote starten.

DRIE

TAYLOR

Ik zat op de reling naast het portiek voor de bibliotheek, die op een heuvel op de campus lag, en duwde mijn zonnebril omhoog op mijn neus. Ik had de hele zomer gezocht en dit was de enige bril die ik kon vinden met zulke donkere glazen dat ik bijna niets kon zien. Jammer genoeg kon ik alsnog zien wat er onderaan de heuvel gebeurde: verhuisdag bij Harcote.

Ik keek chagrijnig en tot het einde van het schooljaar zou dit waarschijnlijk zo blijven.

Ik was hier ook ooit als verwonderde brugpieper gekomen en daarna in een afgematte tweedejaars veranderd. Dit jaar was hetzelfde. Deze hele dag was een schouwspel vol verzonnen tradities, zoals de zwarte, enkellange capes die het personeel moest dragen op de eerste schooldag, ook al was het zo warm en vochtig in New York dat we net zo goed in een oksel opgesloten hadden kunnen zitten. Alsof directeur Atherton bezorgd was dat ze niet herkenbaar zouden zijn als vampieren zonder kleding die regelrecht uit tekenfilms kwam. Het doel ervan was om de overbezorgde vampierouders gerust te stellen over het feit dat ze hun lieve Jongbloeden toevertrouwden aan een ontzagwekkende instelling die net zo oud was als zijzelf – zodat ze er niet aan dachten dat Atherton de school pas vijfentwintig jaar geleden in handen had gekregen en deze had gevampiriseerd.

Ik tikte met de achterkant van mijn sneaker tegen de houten reling. Ik was hier pas drie uur en ik kreeg nu al last van mijn schouders en spanning in

mijn kaken. Het was een gek idee dat ik vanochtend nog een beetje zin had gehad om weer naar school te gaan. Nu ik weer op school was, was het duidelijk dat de drie maanden bij mijn ouders mijn beoordelingsvermogen hadden beschadigd. Ik had de wanhopige wens om bij hen vandaan te zijn verward met het verlangen om terug naar Harcote te gaan.

Beneden op de campus zag ik Radtke, de vampier-ethiekleraar. Ze stond tussen de vampierfamilies te schuilen onder zwarte, zijden parasols en enorme golfparaplu's. Ze veegde over haar voorhoofd met een kanten zakdoek. Radtke was een typische, traditionele vampier; een ouderwetse, victoriaanse bloedzuiger – serieus, honderdvijftig jaar geleden was ze al getransformeerd. Ze droeg nog steeds dezelfde jurken van toen, met korsetten en de hele mikmak. Op haar jurken zaten kleine bloedvlekjes van toen ze het bloed van mensen nog kon drinken. Ze had er moeite mee om geen afkeurend geluid te maken naar elk meisje dat een topje droeg tijdens het chique diner. Ze vond mijn traditionele overhemden natuurlijk ook niet goed. Radtke was de huismoeder van Hunter House. Het huis waar ik dit jaar woonde. Er waren genoeg redenen voor mij om dat huis te vermijden, naast Radtkes aanwezigheid.

Om Radtke heen laadden de hulpjes – betoverde, menselijke knechten die amper doorhadden wat ze deden – de bagage uit luxe auto's op de parkeerplaats. Elk jaar waren er een paar voertuigen die uit de tijd van de Titanic kwamen, want vampieren konden het verleden nooit achter zich laten. Sommige ouders werden al emotioneel omdat ze hun lieve babymonster een heel semester moesten missen. Mijn ouders waren de eerste keer ook heel emotioneel geweest, maar nu ging ik gewoon zonder hen naar school. Ik wist zeker dat mijn moeder alle vier de verhuisdagen zou huilen wanneer mijn broertje hiernaartoe kwam. Ook zou ze in november onze bijter naar Nakomelingendag sleuren. Een eerstejaars maakte de fout om dicht bij zijn moeder te blijven staan terwijl iedereen dit kon zien. Zijn reputatie zou op z'n vroegst waarschijnlijk pas tegen de tijd van de voorjaarsvakantie hersteld zijn.

De rest van de gerespecteerde leerlingen – de beste van de beste, afstammelingen van de eeuwig levenden, elk van hen was een speciaal en uniek toonbeeld van doorzettingsvermogen tijdens het Gevaar en een geliefde klasgenoot van mij – gedroegen zich als de wilde idioten die ze zonder toezicht altijd waren. Ze renden over het plein, schreeuwden vanuit hun ramen

en sprongen in elkaars armen alsof ze terugkwamen uit de oorlog, in plaats van drie maanden vakantie. Ik kon bijna horen hoe ze de feed van hun social mediakanalen met elkaar vergeleken: wie is er net terug van modellenwerk in Milaan? Heb je gehoord dat die en die op tournee is met een K-pop band? Als echte "Harcoties" hadden ze al snel vastgesteld wie er deze zomer sexier, rijker of cooler was geworden en wie dit jaar aan de top van de sociale ladder stond. Ze konden lachen en vriendelijk doen, maar iedereen had duidelijk hoektanden. Ze zouden elkaar uitschakelen als dat nodig was.

Of als dat ze leuk leek.

Ik zuchtte. Dit kon me allemaal zó niet schelen. Niks hiervan.

Ik hoorde voetstappen achter me. 'Ben je al helemaal verhuisd?'

Ik zwaaide mijn been terug naar de andere kant van de reling en liet de zonnebril langs mijn neus glijden.

'Mijn manier van leven is minimalistisch, Kontos, vooral zodat ik snel klaar ben met verhuizen. Een makkie.'

Kontos had een snor die leek op een rups. Die snor bewoog terwijl hij probeerde te grijnzen (hij was te aardig om echt bloeddorstig te kunnen grijnzen). Zijn zwarte cape hing over zijn arm en zijn shirt was nat van het zweet. 'Hoeveel paar sneakers heb je eigenlijk nodig voor een minimalistische manier van leven?'

'Dit jaar? Zeventien. Er is altijd plek voor noodzakelijke voorwerpen.'

'Ik ben blij dat je er weer bent, Taylor,' zei hij met een brede glimlach.

Ik lachte, sprong van de reling en gaf hem een knuffel. Kontos was een scheikundeleraar en een van de weinige dingen – waarschijnlijk het enige – wat ik leuk vond aan Harcote. In mijn eerste jaar had hij het vak wetenschappelijk onderzoek gegeven en zat ik aan zijn tafel bij het chique diner. We werden pas vrienden toen ik uit de kast kwam als lesbienne, omdat Kontos homo was en er op Harcote praktisch geen andere queer-vampieren zijn. Kontos' gevoel voor mode bleef enkele decennia na zijn transformatie steken, zodat hij er nu altijd, zoals ik het noemde, uitzag als een vader uit de jaren zeventig, met de bijbehorende snor natuurlijk.

'Hoe zit het dit jaar met je kamergenoot?' vroeg hij.

Mijn lach verdween. 'Echt verschrikkelijk. De ergste situatie ooit.'

'Zo erg kan het toch niet zijn?'

'Was het woord "verschrikkelijk" niet duidelijk genoeg?' Ik zette mijn

zonnebril af, zodat ik hem bozer kon aankijken. ‘Evangeline Lazareanu.’

Kontos deed zijn mond een aantal keer open en dicht, alsof hij iets wilde zeggen om me op te beuren. ‘Dat is misschien niet heel fijn, maar jullie waren eerst toch vriendinnen?’ Precies op dat moment hoorden we een hoge gil van een stukje verder op de campus. We zagen allebei tegelijk hoe een meisje met lang, zwart haar over het plein rende en iemand zo hard knuffelde dat ze op de grond vielen. Giechelend! Lachend! Als meiden die echte meiden zijn!

‘Stel je voor dat je dáármee moet samenwonen,’ zei ik. ‘Voeg daar een dosis wederzijdse haat en haar kattige vriendinnen aan toe... Gelukkig ben ik onsterfelijk, anders zou ik waarschijnlijk stikken in de walm van haar haar-producten. Lach niet!’

Kontos deed alsof hij over zijn snor veegde, zodat ik niet kon zien dat hij lachte. Maar dat kon ik wel. ‘Ik ben een leraar. Ik blijf objectief. Waarom vraag je niet of je met iemand mag ruilen?’

‘Je weet dat ze dat niet doen als het gaat om “persoonlijke redenen”. Hoe leren we anders van deze vampierhorde te houden als we niet negen maanden met hen in een kleine kamer opgesloten kunnen zitten?’

‘Proberen is altijd goed. Je zult deze vampieren voor de rest van je leven blijven kennen. Dat is heel lang.’

Ik zette mijn zonnebril weer op. Kontos mocht dan wel mijn beste vriend op Harcote zijn – hoe triest dat ook was – maar dat betekende niet dat ik hem alles had verteld over Evangeline en mij. Ik wees met mijn kin naar zijn cape. ‘Moet je die niet aan hebben?’

Hij keek me streng aan. ‘Ik kan de jeugd niet leren om van onze tradities te genieten als ik een zonnesteeek oploop. Kom, we gaan,’ zei Kontos. ‘We moeten in de rij gaan staan voor de bijeenkomst.’



Als één plek duidelijk kon maken waarom vampieren zo stom zijn, was het wel de Grote Zaal van Harcote. Toen Atherton had besloten dat deze school alleen voor Jongbloeden zou zijn, wilde hij per se dat Harcote eruit zou zien als Harvard en Oxford. Het kapelletje dat hij kocht dat bij de kostschool voor jongens hoorde, was niet genoeg. Trouwens, een kapel had ook niet veel nut, aangezien we allemaal goddeloze wezens uit de duisternis waren. De kruizen

waren niet het probleem – die veroorzaakten niet eens de milde allergische reactie die we soms kregen van knoflook. Het punt was dat een hoop van de indrukwekkende stukjes van het christendom, zoals de verrijzenis uit de dood, niet zo boeiend waren wanneer je verwachtte eeuwig te leven. In plaats van de kapel had Atherton iets gebouwd wat twee keer zo groot en een miljoen keer zo sierlijk was en noemde het de Grote Zaal. Van veraf leek het alsof er een kathedraal uit Europa was overgevlogen en op de campus was neergezet. Van dichtbij kon je zien dat het bouwwerk vampierachtig was gemaakt, met gegraveerde vleermuizen, raven, schedels en mensen (meestal vrouwen met opvallende borsten) die zwijmelden in de armen van vampieren in cape en met hoektanden die het bloed uit hen zogen. Door de felle kleuren en het dikke lood van de glas-in-loodramen leek het alsof ze zo uit een stripboek waren gekopieerd.

Dus eigenlijk een ingetogen vorm van ondode elegantie.

Ik vond – niet dat het iemand iets boeide wat ik vond, maar ik zei wel altijd wat ik vond – dat Atherton wel iets beters had kunnen ontwerpen dan een nepkerk. Hoe konden vampieren nu supermachtig en superieur zijn als we gewoon dezelfde soorten van machtsvertoon gebruikten als de menselijke samenleving? Iets nieuws bedenken hoorde alleen niet echt bij de vaardigheden van de gemiddelde vampier.

Ik liet Kontos achter zodat hij zijn cape weer aan kon trekken en sjokte naar de zaal. Vier rijen vampieren slingerden door de houten deuren: personeel, vierdejaars, derdejaars, tweedejaars en als laatste de nauwelijks puberende eerstejaars. Toen ik plaats had gevonden in de derdejaarsrij knikten een paar leerlingen van atletiek of theatertechniek me toe, maar niemand was zo overweldigd door emotie doordat ze mij zagen dat ze me tegen de grond tackelden. Er was niet eens iemand die vroeg hoe mijn zomer was geweest.

Dat kon me eigenlijk niet zoveel schelen. Ik vond het prima dat ze niet deden alsóf ze om me gaven; ik ging ook niet doen alsof ik om hen gaf.

Dus toen Carolina Riser, die voor me stond in de rij van de derdejaars, ineens tegen me begon te praten, dacht ik bijna dat ze iemand anders zocht. ‘Taylor! Ik hoorde dat je dit jaar in Hunter House woont?’

En daar gingen we. Het grootste nadeel van deze zonnebril was dat niemand kon zien dat ik met mijn ogen rolde. Ik was héél erg goed in met mijn ogen rollen. ‘Ja, met Evangeline. Wie is jouw kamergenoot?’

Ze negeerde schaamteloos mijn poging om dit gesprek ergens anders over te laten gaan en zei, 'Wauw, Evangeline is zó leuk. Lucy verblijft ook in Hunter House, toch?'

Oh, geweldig. Gewoonweg perfect.

Carolina's gezicht vertoonde een afwachtend glimlachje, dat duidelijk maakte dat ze niet kon wachten tot ik iets zou zeggen om mezelf te verraden. *Je gelooft nóóit wat Taylor over Evangeline en Lucy heeft gezegd.*

Ik gunde Caroline haar lolletje niet. Ik hield mijn mond en haalde mijn schouders op.

Het was te verwachten dat iedereen het over Evangeline en mij als kamer-genoten zou hebben. Spanning tussen kamergenoten op verhuisdag was altijd leuk. Dat kon voor genoeg drama zorgen om ons de eerste twee maanden van school heen te helpen, tot het Oprichtersbal ons weer nieuw drama gaf. Evangeline was zo populair dat de helft van de school dacht dat ze Marie Antoinette was en de andere helft dacht dat ze Moeder Teresa was. Ik werd over het algemeen gezien – en terecht – als een rare lesbienne en een bitch. Iedereen wist dat we elkaar niet mochten. Ik kon me niet echt voorstellen wat er zou gebeuren als Evangeline en ik een jaar lang samen opgesloten zouden zitten in die kamer. Ik kon me wel goed voorstellen dat ze er een verhaal over zou vertellen dat haar alleen maar gevreesder, geliefder en machtiger zou maken. Eerlijk gezegd was Evangelines talent voor manipulatie tamelijk indrukwekkend (en een heel klein beetje sexy). Dat betekende niet dat ik met haar op een kamer wilde zitten. Ik kraakte mijn nek en daarna mijn knokkels. Misschien kon Kontos de administratie een uitzondering laten maken en me in een eenpersoonskamer zetten om iedereen de moeite te besparen.

De rijen liepen de Zaal in. Eerst de faculteit, toen de vierdejaars met hun borst trots naar voren. Mijn rij derdejaars volgde en nam plaats op de uiterst ongemakkelijke kerkbanken met hun rechte rugleuningen (wat volkomen overbodig was, aangezien de Grote Zaal nooit een kerk was geweest). Het kamerkoor zong het lied van Harcote, 'Ik zweer mijn trouw aan u, O Harcote,' wat meer klonk als iets wat je op een begrafenis zou zingen. Ik zat onderuitgezaakt op de kerkbank, met mijn knieën tegen de achterkant van de bank voor mij en leunde met mijn hoofd tegen het harde hout. Ik viel al bijna in slaap toen de deuren van de Grote Zaal openden.

Een paar seconden later fluisterde Carolina tegen de mensen op de

JONGBLOED

kerkbank voor ons dat er een nieuw meisje achter in de Zaal zat.

Dat gebeurde bijna nooit op Harcote.

Interessant.

Misschien waren Evangeline en ik toch niet de enige bron van vermaak dit jaar.

VIER

.....

KAT

Toen de glanzende, zwarte limousine eindelijk door de hekken van de Harcote-campus reed, voelde ik me toch best angstig. Mijn vliegtuig had vertraging gehad en mijn tas kwam letterlijk als laatste bij de bagageband aan. Niet dat ik veel had meegenomen. De Weldoener – zo had ik de anonieme donateur genoemd – had geregeld dat mijn Harcote-uniform en de schoolspullen die ik nodig had naar mijn kamer waren gestuurd. De dag nadat ik de inschrijvingsformulieren had teruggestuurd, had een vertegenwoordiger van Harcote me met spoed een bankpas gestuurd zodat ik alles kon betalen, zoals mijn vlucht (minderjarige die alleen reist) en een gloednieuwe laptop. Uiteindelijk pasten al mijn spullen in één koffer: niet meer dan mijn kleren en wat aandenkens. Door alle vertragingen was ik zo druk bezig met me te verontschuldigen tegen de vampierchauffeur die de Weldoener had geregeld om me naar de campus te brengen, dat ik pas toen we op de snelweg reden doorhad dat ik door een vampierchauffeur van het vliegveld was opgehaald.

Ik wilde Guzman en Shelby hier heel graag over appen, maar dat kon natuurlijk niet. Ze snapten ook niet echt waarom ik ineens was weggegaan voordat het derde jaar begon. Ik ging ook zeker niet mijn moeder appen.

In plaats daarvan werd ik steeds nerveuzer, hoe dichter we bij de campus kwamen.

De hekken van de campus gingen open voor ons – voor mij. We reden naar het lagergelegen gedeelte van en het voelde net alsof ik de set van mijn

favoriete tv-show in het echt zag: de gebouwen tussen de brede eikenbomen en de nette gazons kwamen me zo bekend voor na alle uren die ik op de site van Harcote had rondgeneusd. Het voelde net alsof ik door mijn computerscherm was gevallen.

De auto stopte op de parkeerplaats en ik deed mijn portier zelf open, een stomme beginnersfout van iemand die nog nooit in een limousine heeft gezeten. Een vampier met een hoekig gezicht en diepliggende ogen wachtte op mij. Hij droeg een zwarte cape en zijn lange vingers veegden over een tablet.

‘Mevrouw Katherine Finn,’ zei hij met een nasale stem. ‘Welkom op Harcote. De bijeenkomst is al begonnen in de Grote Zaal. Een hulpje zorgt dat je tassen – eh, tas – naar je kamer wordt gebracht.’

Hij gebaarde naar een man in een kakibroek en een Harcote-polo die mijn tas van de achterbak pakte. Hij deed dat op een bijna robotachtige manier met een onverstoorde blik in zijn ogen, alsof hij niet echt doorhad dat wij er waren. ‘Hij is een mens?’ gokte ik.

‘Natuurlijk,’ antwoordde de vampier met het hoekige gezicht. ‘Wij laten dat soort minderwaardige klusjes niet over aan vampieren.’

Ik verstijfde. Het web van leugens en bedrog dat vampieren voor mensen verborgen hield, was altijd al belangrijk geweest. Het was ondenkbaar dat mensen op een plek als Harcote konden werken, tenzij...

‘Zijn ze betoverd?’

De vampier legde zijn knokige hand op mijn schouder. Volgens mij dacht hij dat het me gerust zou stellen om door een vreemde aangeraakt te worden. ‘Schoolhoofd Atherton betovert de hulpjes zelf.’

Betovert. Dat betekende dat schoolhoofd Atherton ze onder controle had. Ze hoefden niet alleen doen wat hij ze vroeg; ze konden niet eens iets anders willen. Als de betovering was uitgewerkt, zouden ze zelfs nooit weten dat ze hulpjes waren geweest op een middelbare vampierschool.

Een druppel zweet liep langs mijn nek. ‘Weten ze – hoe geven ze zich hiervoor op?’

‘Ze worden royaal beloond,’ zei hij, wat geen antwoord was op mijn vraag. Hij kneep weer in mijn schouder. ‘Als we opschieten, zouden we op tijd moeten zijn – schoolhoofd Atherton kan elk moment beginnen met zijn speech.’

Als dit normaal was op Harcote, zou het wel best zijn, toch?

Ik volgde de vampier de trap op naar het hogergelegen gedeelte van de campus en richting een enorme, oude kerk. De Grote Zaal van Harcote. Het leek op een foto uit een geschiedenisboek, maar voordat ik de tijd had om het te waardenen, opende de vampier een hele grote, houten deur.

Binnen zat heel Harcote op kerkbankjes en luisterde naar het kamerkoor, dat net klaar was met zingen. Ik had natuurlijk weer het geluk dat de deur net na de laatste noot heel hard dichtsloeg, met een klap die reikte tot het gewelfde plafond en terugkaatste. Elke leerling moest zich hebben omgedraaid om naar me te kijken terwijl ik mijn rode wangen achter mijn haar probeerde te verbergen en naar de laatste rij stoelen sloop. Mijn blik bleef op de grond gericht totdat iemand in een microfoon zijn keel schraapte.

Was dit schoolhoofd Atherton?

Er stond een jong uitziende man met rode wangen achter een spreekgestoelte. Hij had net zo goed een leerling kunnen zijn. In tegenstelling tot de rest van het personeel droeg hij een lichtblauw overhemd, dat een beetje gekreukeld was door de hitte, en een kakibroek. Zijn outfit maakte enkel nog duidelijker hoe jong hij was. Of hoe jong hij was geweest toen hij werd getransformeerd. Hij keek ons glunderend aan terwijl hij enthousiast heen en weer wiebelde.

‘Welkom bij alweer een jaar op Harcote, jongens en meisjes!’ riep hij. ‘Ik ben altijd blij als ik dit mag zeggen. En ik zeg dit al 25 jaar. Dit jaar is ons jubileum! Voor sommigen van ons’ – hij wees naar zichzelf – ‘is 25 jaar heel weinig, maar er is heel veel veranderd in deze jaren. Toen ik de deuren van Harcote voor de eerste keer opende en maar vijftien leerlingen had, was het ergste van het Gevaar al voorbij, maar het was nog steeds niet veilig. Vampierschap was nog steeds nieuw. Jongbloeden waren nog steeds nieuw! We hadden geen idee hoe dit zich zou ontwikkelen, maar we wisten – we hoopten! – dat als alles goed zou gaan, dat vampieren met meer bezig konden zijn dan alleen het Gevaar overleven. We zouden opbloeien. Het Vampierschap en de Jongbloeden zijn voor eeuwig met elkaar verbonden.’ Schoolhoofd Atherton vlocht de vingers van zijn beide handen in elkaar om te laten zien wat hij bedoelde. ‘Daarom is de Jongbloedgeneratie zo belangrijk voor ons allemaal. Ook daarom is het zo’n eer voor iedereen op Harcote om jullie jonge vampieren voor te bereiden om op deze aarde te leven totdat deze vergaat! Laten we even rondkijken en denken aan hoeveel geluk we hebben dat we hier zijn, omringd

door onze eigen soort. Omringd door vampieren net als wij.’

Ik had niet veel verwacht van de bijeenkomst – op mijn oude school gingen we gewoon meteen naar de les op de eerste schooldag, daar waren geen ceremonies voor nodig – maar toen ik keek naar de kerkbankjes voor mij, vulde mijn hart zich met een vreemd soort pijnlijke tevredenheid. Jongbloeden, net zoals ik. Niet slechts een of twee; nee, bijna tweehonderd.

‘We hebben dit jaar een hoop verrassingen voor jullie vanwege het jubileum, maar we gaan natuurlijk ook nog dingen leren. Vergeet niet dat deze kostbare jaren niet eeuwig duren, ook al hebben we het eeuwige leven,’ zei schoolhoofd Atherton blij en enthousiast. ‘Sta nu allemaal op en laat je hoektanden zien om de eed van Harcote op te zeggen.’

Laat je hoektanden zien?

Ik stond snel op met gebalde vuisten. Ik had geleerd om mijn hoektanden verborgen te houden. Als ze per ongeluk tevoorschijn kwamen, moest ik mijn mond dichthouden totdat ik ze weer kon intrekken. Toen ik ze net kreeg, moest ik elke avond van mijn moeder oefenen om ze tevoorschijn te laten komen en weer in te trekken. Ze vertelde me altijd dat zij het helemaal in haar eentje had moeten leren. Ik had geluk dat ik haar had om me te leren hoe ik me in de aanwezigheid van mensen moest gedragen.

Ik was nu niet meer omringd door mensen. Ik was nu bij vampieren en het was blijkbaar normaal om op elk moment je hoektanden te laten zien, alsof je een beugel droeg die iedereen mocht bekijken.

Ik probeerde me te concentreren en ze eruit te duwen: het voelde alsof je gespannen spieren uitstreekte of alsof je eindelijk kon uitademen nadat je je adem lang had ingehouden. Het enige waar ik me op kon concentreren was het gevoel van paniek en het subtiele gesis van de andere leerlingen die hun hoektanden eruit duwden.

Het lukte me niet.

Een koor van stemmen begon de eed van Harcote op te zeggen. Ik had de eed al van buiten geleerd, maar hield mijn mond dicht. Ik kon niet riskeren dat iemand dacht dat ik een bedrieger was – dat ik hier niet hoorde.

Ineens voelde ik me net zoals ik me had gevoeld in Virginia, die laatste dag bij de familie Sanger. In de vier jaar dat we bij hen hadden gelogeed, hielpen ze graag een alleenstaande moeder en haar dochter weer op de been. Het was niet zo geweldig gegaan met mijn moeder nadat mijn vader stierf. We

verhuisden vaak. Het gastenverblijf van de Sangers was de enige plek die ooit als een “thuis” had gevoeld. Niet dat alles perfect was daar, zo mocht ik bijvoorbeeld nooit naar het woonhuis als ze gasten op bezoek hadden, zodat we niet hoefden uit te leggen waarom wij daar waren. Toch was daar wonen goed voor ons, en veilig. Op een bewolkte ochtend in december veranderde alles. Meteen toen mijn moeder terugkwam van werk, kwam mevrouw Sanger met haar praten. Ik kreeg kippenvel van de blik op het gezicht van mijn moeder. We vertrokken meteen.

Ik kon het niet geloven. Ik smeekte mijn moeder om uit te leggen wat er was – was er iets veranderd? Hadden we iets fout gedaan? Mijn moeder propte al onze spullen in koffers en ik liep achter haar aan en haalde alles er weer uit.

Uiteindelijk keek ze me recht in mijn ogen aan. ‘Ik weet niet hoe, maar ze zijn erachter gekomen hoe ik ben getransformeerd. Ze maken zich druk om hun reputatie, vooral vanwege de kinderen. Ze heeft ons gevraagd om weg te gaan, dus we gaan.’

Toen hield ik meteen mijn mond. Ik wist namelijk wel hoe de Sangers achter ons geheim waren gekomen. Ik had het ze zelf verteld.

Een bittere smaak kwam in mijn mond. Het schuldgevoel, het verlies, het verraad – ik voelde het allemaal nog steeds.

Ik kon dat hier niet ook laten gebeuren.

‘Of dit jaar op Harcote nou je eerste of je 25e is, doe alsof het je laatste jaar is: maak er wat van,’ zei schoolhoofd Atherton. De zon scheen door het glas-in-loodraam achter hem, waardoor de zaal een rode gloed kreeg. ‘Laat het schooljaar beginnen!’



Ik volgde de meisjes die snel de Grote Zaal uitliepen en naar het plein voor de meisjeshuizen gingen. Hier stonden een aantal bakstenen gebouwen van vier verdiepingen hoog met witte kozijnen, groene rolluiken en dakkapellen die uit de grijze, leien daken staken. Hunter House bevond zich aan de noordkant. In de kleine tuin in het midden van het plein stonden ouders en bijters afscheid te nemen van hun kinderen. Het leek net alsof iedereen familie was gekomen voor verhuisdag.

Ik lette niet op hen en liep naar Hunter House, waar ik dit jaar zou

verblijven. Overal zat donker hout met paneel- en lijstwerk op de muren en de vloer was versleten door veelvoudig gebruik. Ik liep de trap op naar de eerste verdieping en hoorde deuren dichtslaan, nieuwe huisgenoten die lachten, tassen die op de grond werden gezet. Ik checkte mijn kamernummer voor de tweede keer toen de deur ineens openging. Twee meisjes stonden in de deuropening.

‘Ben jij Katherine?’ vroeg een van de meisjes. Ze was Aziatisch, met grote, ronde ogen en een hartvormig gezicht dat me bekend voorkwam. ‘Ik ben Lucy en dit’ – ze knikte met haar hoofd naar het andere meisje, dat wit was – ‘is Evangeline.’

Lucy en Evangeline lachten allebei naar me en het was alsof er ineens kortsluiting in mijn hersenen ontstond.

Ze waren oogverblindend mooi.

Ze waren allebei zó mooi dat ze op tv of in een tijdschrift hoorden en niet in het echte leven, waar je hun schoonheid bijna kon aanraken. Lucy’s ogen hadden een warmbruine kleur die perfect paste bij haar volle wimpers. Haar perfect geplaatste schoonheidsvlekje paste ook precies bij haar cupidoboog. Naast haar stond Evangeline met lang, zwart, glanzend haar dat langs haar gezicht viel, blauwe ogen die opvielen in contrast met haar bleke huid en ronde wangen. Dit waren sowieso de twee mooiste meisjes van de school, misschien wel de mooiste meisjes in de hele staat New York. En ze stonden hier gewoon voor mijn neus en keken me aan. Lucy keek heel ondeugend en Evangeline hield haar duim tegen haar zachte, volle lippen, alsof ze allebei probeerden om niet te lachen.

Ik zou bijna willen dat ze dat wél deden.

Na een ongemakkelijke stilte die tienduizend jaar duurde, zei ik, ‘Weet je, zeg maar Kat. In plaats van Katherine.’

Evangeline glimlachte naar me alsof ik een baby was die net haar eerste woordjes had gezegd. Het was moeilijk om niet naar haar mond te kijken. ‘Oké, Kat, het zit zo: jij en Lucy delen een kamer, maar Lucy en ik zijn beste vriendinnen en zouden dit jaar héél graag kamergenoten zijn.’

Lucy sloeg haar arm over Evangelines schouder en trok haar dicht tegen zich aan. ‘We vonden het dus echt heel jammer dat Evangeline een kamer toegewezen kreeg op de bovenste verdieping. Het zou zó cool zijn als je met haar wilde ruilen.’

‘Ik zou toch de hele tijd op jullie kamer zijn en dat zou zo vervelend voor

jou zijn.' Evangelines gezicht kreeg een uitdrukking die het midden hield tussen irritatie en meelevendheid. 'We zouden de hele avond met elkaar praten terwijl jij aan het leren bent ofzo en dan zou jij stil moeten zijn als wij aan het leren zijn. Dit zou zoveel beter zijn.'

'Ik had gehoord dat je niet van kamergenoot mag wisselen.'

'O, dat kan ze eigenlijk echt niks schelen,' zei Lucy, 'zolang je alles zelf regelt en iedereen het ermee eens is. We hebben de hulpjes al je spullen naar boven laten brengen en de spullen van Evangeline zijn nu hier. Oké?'

Ze stopten met praten. Evangeline glimlachte half terwijl Lucy met haar vingers op de deur tikte. Ze verborgen hun stiekeme vreugde niet bepaald goed. Er was iets wat ik niet doorhad. Ik wist alleen niet wat. Misschien maakte dat niet uit.

'Dat is prima. Ik vind de bovenste verdieping sowieso leuker. Geen bovenburen, toch?'

Ze keken me allebei met lege blikken aan – genoeg tijd om me een enorm dom gevoel te geven. Deze meiden hadden nooit in flatgebouwen gewoond: ze waren waarschijnlijk opgegroeid in villa's. Of op landgoederen, zoals de Sangers. Of op privé-eilanden.

'Je bent geweldig,' zei Evangeline.

De deur ging dicht. Erachter hoorde ik het gelach dat ze al die tijd hadden ingehouden.



Op de derde verdieping was slechts één kamer. En zoals verwacht was die kleiner dan de kamers beneden. Het was de zolderkamer en had dus een schuin plafond aan beide kanten, waardoor de eenpersoonsbedden dicht bij elkaar stonden. Er waren twee bureaus, twee kasten en een deur naar de badkamer. De zon scheen door het raam van de dakkapel, wat een prachtig uitzicht gaf op de bomen achter het gebouw en vanuit een bepaalde hoek op het pad dat naar het hogergelegen gedeelte van de campus leidde.

Mijn tas stond aan de rechterkant van de kamer. Dat was de enige reden dat ik wist dat dat mijn kant was. Ik had de andere spullen die aan die kant van de kamer stonden namelijk nog nooit gezien: nieuwe lakens, kussens en een robijnrood Harcote-dekbed op het bed, schriften, pakjes met pennen op